

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 4 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preful inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Actualități

Pus deoparte...

[Romani 1, 1].

Melancolia toamnei... N'a sosit încă, dar o simțim apropiindu-se cu pas ușor. Și cu ea, grijile pe care numai o casă cu copii de școală le simte și le știe. Iar dacă mama-i învăluită cu rânduirea «averii» ce-o ia cu sine băiatul și tata caută pe fundul lăzii să vadă ce brumă a putut strânge pe vremurile astea care cer atâtea și nu aduc mai nimic, ei nu sânt cătuși de puțin singuri în împărăția gândurilor adânci și grele ca pământul. Mai cu seamă că odraslelor, care 'n primăvară a isprăvit liceul, îi rămâne povara semnelor de întrebare ce-i fac horă în cap de mână cu chinulor *încotro?* Andrei Pascu din «Legea mîinii» lui Agârbiceanu, trăește în fiecare tinăr ce simte cufundându-se 'n trecut, pentru totdeauna, o lume ce i-a fost dragă — cum dragă-i școala oricărui copil cuminte — și 'n față îmbiindu-l să-i treacă pragul o alta, desigur cu ostenele ei, cu bucuriile ei, dar mai ales cu tainele ei. M'am gândit la Andrei Pascu, m'am gândit la cei ce-am cunoscut dibuelile lui, îndoelile lui din toamna aceea tristă și m'am gândit mai mult la ceice doar acum încearcă necunoscutul plin de roze făgăduinți, când, deunăzi, am citit în *T. R.* sosit cu bucurii din țară, o notificare oficială și un îndemn plin de simțire și de adevăr:

«Părinții protopopi, preoți și profesori de religie, sânt invitați a sfătui pe tinerii buni ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preotească. Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte roșturi pentru viața unui om».

Mi-am tors gândul mai departe pe linia de gândire a acestui simțit apel. Și anume, la primii ani de după război, când având de toate, mulți dintre noi am cam văzut «mai mult de treburile noastre, nu de-ale lui Hristos» (Cf. Filipeni 2, 21). Tinerețutul dădea năvală, de preferință, spre cariere laice. Încât, la un moment dat, destui inși cu cultură dobândită pe-apucate, erau de părere, că la teologie se duc tineri mai de-a doua mână. Și au mai venit apoi, după anii cei grași, vremea celor șapte vaci slabe din Scriptură, de cari n'am scăpat încă. Și au venit cu ei logofeți și vistiernici de tot felul... cari n'aveau comun cu Dumnezeu și cu biserica decât vre-un mandat de deputat în cutare adunare eparhială. Și au isbit în preoțime cu ură... Era vremea când mai auzai pe-aici, pe colo, cam așa: preoția nu mai rentează! — Și apoi, am început să ne «redresăm» și să vedem că tot ce se spunea pe stradă și la cafenea, a fost minciună:

școlile preoțești au avut totdeauna elemente bune și mai cu seamă au făcut acolo, unde biserica supraveghia și era direct răspunzătoare, din tinerii și mai puțin favorizați de lumeasca înțelepciune, oameni întregi și apostoli devotați. Fiindcă acolo ea lucra în numele lui Dumnezeu, lucra cu Dumnezeu, lucra chiar Dumnezeu prin ea și prin înaintestătătorii ei.

Dar cu prejudecata amintită, n'am isprăvit încă. Slujba preoției nu suportă elemente «de mână a două», cum nu suportă gramatica un acord dintr'o foaie scrisă 'n românește de-o peană ungurească dela granița de vest, să zicem. Că nu toți slujitorii bisericii sânt pe-o formă, e adevărat: fiindcă nu pot fi. Darurile sânt împărțite. Misiunea, duhul ei, e același. Și ea, postulatele ei, condițiile ce ea le pune, nu se'ndoaie și nu cedează în fața slăbiciunilor și insuficiențelor omenești, când sânt și unde sânt. Și de care le corijază, le împlinește harul. Harul, care-i o realitate. Și cu acestea, am intrat în miezul gândurilor ce le scriem aici, acum când, în preajma noului an de școală, biserica *cheamă și alege*, cum a făcut totdeauna, cum *trebuie* să facă totdeauna.

Biserica *cheamă* la slujba preoției, nu seduce. Biserica *îmbie*, nu momește. Și îmbiatul acesta implică o tainică datorie pe partea celui chemat: *cercează-te*, tinere, înainte de-a-i răspunde și a-i urma chemarea! Chemarea bisericii, caută *calitate, conștiință, caracter*. Fiindcă activitatea bisericii nu-i manifestare sgomotoasă de stradă, nici vorbărie multă. Ceice vin să o slujească, vor fi rînd pe rînd — și toată viața — puși în fața unor probe eliminatorii: numai cei ce-și dau seamă că misiunea le cere să fie gata la orice și orcînd, rămân în statul ei major. Selecționarea, aici se face dela sine. Căci dacă pentru carierele laice se cere oarecare înclinare firească, apoi nu e mai puțin adevărat că nici unde, ca în slujba preoției, tînărul nu-i mai expus conflictelor cu sine însuși și poate cu oamenii, când a pășit cu stîngul. Fiindcă preoția, când o rîvnești, când îi calci pragul, se reazimă numai și numai pe acel neadormit foc sacru care a fost cheia marelui succes pastoral al slujitorilor devotați, din toate vremurile. Fără acest foc sacru, preoția-i formă, e carieră; misiune, nicidecum. Substanțial, rămâne ceva sterp, ceva ce caută un mijloc de trai, o profesiune, ca ori care alta și mai puțin prilejuri de demonstrare a puterii tale de sacrificiu. Și un suflet sterp nu va putea proiecta în lume niciodată sfînta și tămăduitoare dogoară a cuvîntului vrăjit de cucernicie, nici măreția faptelor pe cari le comandă Evanghelia.

Ceva mai mult! În contactul cu frații săi de slujbă, preotul, certat cu el însuși, se va simți totdeauna un străinat, un desrădăcinat, un pom pădureț căruia nu-i priede pământul bun din grădină cum îi priede țelina din pădure. Iar gândul că «și-a greșit cariera», va deschide 'n față-i abisul remușcărilor dezolante și pricinuitoare de nelucrare. Sub teroarea lui, când bate ceasul despărțirii de lume, el închide ochii certat cu sine însuși și certat de sigur de Dumnezeu, când se va înfățișa la scaunul unde se sfârșește mila și balansează cumpăna dreptății.

Deaici, grija cea mare, atât pentru tinăr, cât și pentru povățuitorii lui. Deaici marele examen al aptitudinilor lui, făcut de el însuși; de alții numai ajutat. Și de pe urma căruia, își va da seama singur de corespunde sau nu. Rezultatul acestei examinări, când e pozitiv, scrie pe fișa personală, doar atât: da, am vocație! De-i negativ, scrie tot acolo un onorabil și curajos: nu's pentru preoție! Și se îndreaptă într'altă parte. Situații medii nu există; numai se pare că există. Și se pare aceasta, obișnuit oamenilor nehotărâți, firilor slabe și posede de lăcusta gândurilor ce visează numai foloase sau mai știu eu de ce alte considerații periferice. Sau *ferbinte* — și atunci intră în slujba bisericii; sau *rece* și atunci își vede de treabă; *căldicel*, la nici un caz, căci e pierdut atunci și pentru sine și pentru semenii, și pentru viața de-acum și pentru cea de-apoi. Cuvinte grele dar adevărate. Orce minte echilibrată numai așa judecă; și orce suflet întreg numai apocaliptic fierbinte, sau *rece*, îl poate accepta; pe «căldicel» nicidecât! (Apocalipsa, 3, 15—16). În condițiile acestea, e de tot clar că cei cari vin, vin cu *vocație*.

Dar ce-i vocația? Să mă oblighe cineva să o definesc, mi-ar fi de-o mie de ori mai greu decît operînd asupra mea autocercetarea necesară în preajma marilor și definitivelor decizii, să spun de o am sau n'o am! Ea, se poate simți! Defini? Greu! Sau dacă încerci, capeți ceva hibrid, ca toate definițiile în materie de suflet; ceva despuat de puterea mistică din care-i clădită. Vocația, când există, se manifestă în interiorul omului, cam așa cum bate inima coșul pieptului. Puterea ei, atunci, e irezistibilă. De-i urmezi porunca, ți-ai pecetluit «cu laudă» rostul întregii vieți; de nu, ori încotro te vei îndrepta, nu te vei găsi de acord nici cu tine, nici cu cei ce te 'nconjoară. Vocația, în limbajul sfîntului apostol Pavel, e *pu-nerea deoparte* (Rom. 1, 1), e acel «chemat de Dumnezeu apostol», sau «prin voia lui Dumnezeu apostol», formule pline de adevăr și de înțelepciune ce nu lipsesc din fruntea niciunei epistole (1, 1).

Pus deoparte... pe cât de simplu, pe-atât de frumos și de adevărat. *Pus deoparte spre vestirea Evangheliei lui*

Dumnezeu (Rom. 1, 1). Pus deoparte de *Dumnezeu*, de *familie* și de *biserică*. Treptele unei scări minunate, cari duc din lume la sfîntul Altar și deacolo, înapoi în lume la treabă. Toate laolaltă, grăiesc despre vocație. *Dumnezeu, începe; familia, continuă și întreține; biserica, desăvârșește și confirmă*. Propoziție care-i adevărată când lucrurile se petrec normal. Răscrucea, punctul arhimedic, e familia. Ce începe Dumnezeu, familia poate strica; și atunci biserica n'are ce mai confirma. Afară de cazul convertiților. Cari, prin frămantări voite de Dumnezeu și de ei, înving cu luptă mare, lipsurile lor duhovnicești. Luând aminte la primele două elemente, socot că trebuie să purceadă Cinstiții preoți, la povățuirea tinerilor ca să apuce calea preoției. Li au aproape. Au putut pipăi dacă Dumnezeu sălășluiește 'n ei, sau au fost alungat. Și apoi mai cunosc familia și știu ce prețuește, fiindcă nu pot concepe un preot (de sat sau de oraș, nu importă!), care să nu-și cunoască enoriașii. După aceea, să strecoare povața. Și apoi, odată dobândit, biserica împlinește restul. Căci fără ea, se poate nărui tot ce se făcuse de Dumnezeu și de familie până aici. Mă gândesc la teologii din centrele universitare, unde rătăcesc risipiți, chinuți și expuși la tot felul de primejdii atâția tineri cari n'au mai încăput în internate. E cazul în care biserica nu poate lucra direct și cu cuvenitul folos asupra lor, căci supravegherea nu-i posibilă.

Dar Onorații preoți, să nu uite un lucru: această operație de asistență duhovnicească, ar fi laudabil să o înceapă cu proprii lor copii, cari sânt în pragul studiilor superioare. Fiindcă-i lucru de tot onorabil: fiul să pășească pe urmele tatălui preot.

Iar tu, tinere bacalaureat, care ți-ai încheiat plimbările vacanței, ți-ai concediat prietenii și în locul bucuriilor la care tinerețea îți dă dreptul, ai lăsat să se sălășluiască grijile, caută în tine de vezi nu poți spune și tu cu apostolul care s'a frămantat ca nimeni din noi: *nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine* (Galateni 2, 20). Și apoi, în genunchi!.. înaintea icoanei ce ți-a desmierdat odinioară mânuțele de copil împreunate pentru rugăciune sub ochii umezi și fermecați de drag ai măicuței care te-a învățat Ingerelul. Rugăciunea va limpezii frămantarile tale și-ți va pecetlui hotărârea:

— Mă vrei Tu, Doamne? Al tău sânt!

Dar atunci, trebuie să fii... *ferbinte!*

A t e n a, August, 1934.

GRIGORIE T. MARCU

având cuțit, jertfia pe prunc și turna sângele lui în păhar. Iar când frângea preotul pânea în bucăți mici spre împărțășanie, ingerul tăia din prunc bucățele mici. Și când s'a apropiat indoelnicul de cele sfinte a văzut carne și sânge. Și văzând s'a înfricoșat și a strigat: Cred Doamne că pânea este trupul tău și păharul este sângele tău. Și îndată s'a făcut carnea din mâna lui pâne, după taină și s'a împărțășit crezând și mulțumind lui Dumnezeu. [Patericul, ed. Cozia 1930 p. 52.]

Iată pentru ce ne rugăm deci cu deosebire la biserică, și iată pentru ce numim biserică lăcaș sfânt și casă a lui Dumnezeu. Iar când credinciosul trece prin fața bisericii, știind că pe altarul ei se află trupul lui Hristos în cuminecătura, își face cruce și își ridică pălăria cu evlavie, iar din inimă rostește rugăciunea scurtă: «Doamne Isus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, fii mie milostiv păcătosului».

Pr. GH. SECAȘ

Probleme, fapte, comentarii

Celce pătrund rostul vieții. — Suveranul nostru, vizitând zilele trecute Universitatea liberă din Vălenii de Munte, a ținut ca, „la această școală de iubire, de adâncă gândire și cultură românească”, să spună aceleș cuvinte, pe care le-a spus și episcopilor noștri cu prilejul investirii lor: «Unde nu este iubire, nimic temeinic nu este».

Aceeaș adâncă înțelegere, pentru rostul vieții, se desprinde din ordinul recent dat din partea conducătorilor statului italian către profesori și dascăli, cari sânt obligați să citească și să explice copiilor Noul Testament. Ordinul italian spune:

Să nu lipsească din nici o bibliotecă școlară această carte, căci de-alungul veacurilor ea rămâne totdeauna nouă și plină de viață: e cea mai mare din toate cărțile și cea mai trebuitoare. Guvernul Italiei vrea să câștige copiii, și prin ei sufletul poporului, prin această carte care descoperă drumul cel mai sigur ce duce la mărirea cea adevărată.

Celce stau în fruntea popoarelor găesc timpul cel mai potrivit să ne aducă aminte, că taina vieții stă într-o păzi și a urma poruncile lui Hristos.

Pe malul mării. — Intre monumentele închinare amintirii lui Mihai Eminescu, cel mai nou, dar și cel mai nimerit, este bustul în bronz, ridicat vara aceasta, la Constanța, de harnici intelectuali localnici.

Bustul, înălțat pe „marginea mării”, sfințit de P. S. Sa Episcopul Gherontie al Tomisului, în prezența Suveranului, este semnul evlavios și recunoscător al neamului românesc pentru celce a creat o artă națională și a făurit o limbă bogată și frumoasă, necunoscută până la dânsul.

Genialul poet a avut, într-o vreme, și criticii săi, cari n'au voit, sau n'au

putut, să-l înțeleagă. Intre acești critici, „cu flori deșerte, care roade n'au adus”, s'a înșiruit, după moartea poetului, — cine-și mai aduce aminte! — și un venerabil canonic dela Blaj, autorul unui volum șgomotos împotriva celui ce a fost Mihai Eminescu, volum tipărit în orășelul cu pretenția de a fi locașul luminii și dușmanul întunecului, — dar care a respins pe Eminescu.

Familie darnică. — An de an trece prin parohia noastră, Vulcan-Brașov, familia Ioan și Reveica Iosif, din București, ear în popasul scurt ce-l fac la noi, prima grijă ce o au este a face un dar bisericii. Duhul profund religios, de care este condusă această evlavioasă familie, nu trebuie tăinuit, în acest timp de accentuată criză morală, ci noi îl scoatem de sub obroc pentru a aduce lumină tuturor. Iată câteva din darurile aduse nouă de această familie: un potir, un disc, o copie, o steluță, o cruce, un vas pentru sfintele daruri, un rând complet de vestminte de cea mai bună calitate, un epitafir, ear la sărbătoarea „Adormirii Maicii Domnului” din anul acesta ni-a dus o icoană mare a Cinei celei de taină.

Grija de biserică noastră, a familiei Ioan și Reveica Iosif, nu s'a terminat cu acestea: ni-a pus în vedere că va dăruî cărți pentru biblioteca parohială, iar pentru Casa culturală ne va abona la reviste și ziare pentru popor.

Di Ioan Iosif a luat parte și la o ședință a consiliului parohial, unde i s'au adus vii mulțumiri pentru multele daruri făcute bisericii, recompensându-i-se grija și atenția pentru biserică prin trecerea numelui său și al soției sale în cartea ctitorilor noștri.

Să dea bunul Dumnezeu, ca de unde a luat, să i se întoarcă însutit.

Pr. Ioan Țintea

După Marx la temelia istoriei nu e numai economia, desfășurarea forțelor producției materiale, — ci e și lupta de clase. Toată violența marxismului e ținută spre această idee: e partea subiectivă a doctrinei sale, de care sânt legate judecățile lui valoroase. Fără indoială, chiar noțiunea de clase e la Marx o judecată de valoare. Deosebirea între „proletariat” și „burghezie” coincide cu deosebirea dintre „bine” și „rău”. În mod conștient Marx rămâne un imoralist, însă concepția sa despre lupta dintre clase este în întregime pătrunsă de morală. Morală integral negativă. Binele și dreptatea nu există, ci numai răul și nedreptatea. Iar răul și nedreptatea dau naștere la revoltă și ură. După Marx, păcatul original, care stă la baza societății omenești, este exploatarea omului de către o altă clasă. Marx înțelege să dea un senz pur economic noțiunii de „exploatare” și împreună cu ea teoriei plusvalorii, care despoaie muncitorii de profitul clasei exploatare. Aici exploatarea nu va fi numai de ordin strict economic, ci ea e un fapt etic. A denunța un caz de exploatare înseamnă a amaneta o valoare morală. Fără indoială binele și răul fiind neînțelese pentru imoralist, exploatarea omului de către om dă naștere indignării și reprobării ca nedreptate.

Marxismul este forma extremă a unei concepții deterministe despre lume, înăbușind toate valorile morale. Libertatea morală nu există pentru el. Totuși el conține în fondul lui ideea păcatului original. Un păcat original care țâșnește asupra istoriei universale, asupra tuturor claselor societății, care contaminează toate credințele și toate ideologiile omenești. Păcatul exploatarei semenului tău, care întunecă toate posibilitățile cunoașterii adevărului, și creează de doctrine iluzorice, proprii pentru a-și susține și justifică acest păcat. Realitatea economică nu se reflectează în conștiința omului decât într'un fel înșelător: aceasta e ideea fundamentală a lui Marx, după care el e obligat să considere ca amăgitor toate ideile și credințele, cari au existat până la acea dată. Idee care stabilește oarecare apropiere între Marx și Freud. Și unul și altul își dau osteneala de-a descoperi iluzia, tragerea pe sfoară, și minciuna conștiinței. Înșelarea și minciuna cari ascund curentele profund inconștiente, — cari sânt pentru Marx interesele de clase, pentru Freud tentințele sexuale, plăcerea sexuală. Marx nu cunoaște inconștientul, psihologia lui rămâne raționalistă. Însă a denunța la fiecare pas greșelile conștiinței, această presupune că există un alt adevăr, aceasta

Combaterea propagandei revizioniste. — Comitetul central al „Ligii anti-revizioniste române”, organizează o expoziție documentară și statistică, cu ajutorul căreia să demonstreze și să lămurească prin înșeși datele oficiale și documentele ungurești, dinainte de război, dreptatea cauzei noastre.

Cum realizarea acestei expoziții necesită toată literatura antirevizionistă apărută în diferite limbi și de cât mai mult material statistic din diferitele domenii ale vieții publice din Ardeal dinaintea și după războiul întregirii naționale, «Liga antirevizionistă română» roagă călduros toate instituțiile de stat și pe cele particulare, precum și pe toți bunii români, să binevoiască a trimite orce publicații, acte, statistici, fotografii, documente, publicații, caricaturi tendențioase, hărți și orce material privitor la problema revizionismului pe adresa Ligii: București, strada Brezoianu Nr. 23 S. 1 Secția expoziției.

F. O. R. despărțământul Dumbrăveni. — Di Dr. Ilarie Holom, președintele FOR-ului, însoțit de dl C. Schiau, au ținut o serie de conferențe în comunele Șmig, Florești, Laslea, Beșă, Criș, iar la 15 August în Alma, unde școala a fost arhiplină de bărbați și femei în frunte cu intelectualii din comună.

Di Dr. Il. Holom a arătat că școlul FOR-ului este: renașterea puterilor morale și spirituale ale individului și ale neamului ramănesc prin biserică ortodoxă, ca singura ancoră cu putere de a mângâia în neșazuri și a asigura, prin viață curată și fapte bune, fericirea veșnică.

Dupăce printr'un exemplu mult grăitor arată puterea credinței și a rugăciunii curate, îndeamnă poporul să-și lase sufletul încălzit și călăuzit de învățăturile Mântuitorului, cu care să stea de vorbă prin rugăciuni adânc simțite, cercetând biserică și păzindu-i poruncile, iar în viața familiară să ardă în totdeauna candelă preceptelor lui Hristos, pentru viitorul copiilor și fericirea părinților.

Di Cornel Schiau citește poezia „Amin zic stâncile”, pe care cu ajutorul unui exemplu o interpretează în spiritul vremii ținând la cultivarea sentimentului de dragoste creștină față de aproapele și a spiritului de jertfă față de biserică.

Dupăce în numele poporului mulțumește preotul local, cei doi conferențieri au plecat în comuna Ernea spre a duce și acolo duhul slovei creștinești spulberând concepția că: „domnii știu arunca numai semințe de ură și vrajbă prin politică”.

Binecuvântat le fie drumul!

Asistent

Vicar episcopesc se adresează străinătății

Din ziarul Berliner Tageblatt dela 8 August 1934 aflăm, că vicarul episcopesc al sașilor din Ardeal, F. Müller, dela Sibiu, a ținut studențimii din Tübingen un discurs în care a expus starea de „mare mizerie” a sașilor ardeleni...

Vicarul sibian pomenit a afirmat, cum constată foaia berlineză, că, în legătură cu politica franceză (!) în teritoriul Dunării inferioare, s'a început o prigonire mai înțefită împotriva minorităților din România. Astfel, în timpul din urmă, sașii au fost lipsiți de toate posturile de primari ai orașelor „germane” din Ardeal; învățătorii sași sânt grozav de persecutați, prin examenul de limbă română la care sânt supuși; în aceeaș vreme statul român încearcă să exploateze, în paguba sașilor, neînțelegerile ivite între ei... [Ce-o mai fi și asta?]

La aceste învinuiri, foarte gratuite, vicarul episcopesc dela Sibiu nu uită să reediteze fraților din Germania chestiunea prea cunoscută a privilegiilor săsești de pe vremuri, tânguindu-se universitarilor dela Tübingen de cumplita reformă agrară, săvârșită în România și de starea „mizeră” a bisericii săsești, care s'a nenorocit pe urma acestei reforme, — [dar nu tocmai așa, ca să nu poată trăi și prospera alături de alte biserici mai puțin bine situate!].

Considerăm toate menționatele ieșiri ale nemulțumitului vicar episcopesc ca nedrepte și nepotrivite unei persoane bisericesti, în deosebi când ne aducem aminte, că n'a trecut prea mult timp, decât un frunțaș bisericesc al acolorași sași declarase la Sibiu, cu prilejul instalării episcopului Glondys, că «Ardealul este țara eminamente a toleranței». Dacă așa se vorbește acasă, la Sibiu, ce însemnează glasul bocitor și suplicant, ce răsună peste hotare, la Tübingen și la Berlin?

INFORMAȚIUNI

Adunare generală. Asociațiunea culturală «Astra» se întrunește în adunare generală, în zilele de 8 și 9 Septembrie 1934, în orașul Târgu-Murăș, cu programul obișnuit al adunărilor sale generale.

Concursuri pentru premiile Academiei române publicate în 1934. Intre premiile ce le va acorda Academia Română, sânt și următoarele:

Premiul „Eufimia și Ioan Andrei Profesori”, de 3500 Lei (divizibil), se va da în sesiunea generală din 1935 celei mai bune sorieri conținând *Predici bisericesti duminecale și ale sărbătorilor sfinților prasnuiți de sfânta biserică creștină ortodoxă*, printre cele publicate dela 1 Ianuarie 1931 până la 31 Decembrie 1934. Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la 31 Decembrie 1934.

Premiul Dimitrie (Mitiță) Bârzeanu, de 1500 Lei, se va da în sesiunea generală din 1939, unei publicațiuni didactice de curs primar, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate în anii 1933—1938. Termenul depunerii la cancelaria Academiei, în 5 exemplare, a cărților propuse pentru concurs, este până la 31 Decembrie 1938.

Premiul Dr. Cornel Nicoară, de Lei 12.000 (divizibil), se va da în sesiunea generală din 1937 pentru cea mai bună lucrare în manuscris despre: *Influențele culturale străine și românești asupra culturii din Ardeal în 1800—1850*. — (Deciz. 26 Mai 1934). Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 31 Decembrie 1936.

Premiul Episcopiei Argeșului de 10.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1935, pentru cea mai bună lucrare asupra subiectului: *Monografia mănăstirii și episcopiei din Curtea de Argeș*. — (Deciz. 6 Iunie 1929). Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 31 Decembrie 1934.

Premiul ministerului cultelor și artelor, de 50.000 Lei, se va da în sesiunea generală din 1935, pentru cea mai bună lucrare cu subiectul: *Chipuri de vlădici*

